
Teodor Dună

acum, când zgomotul ierbii acoperă zgomotul cărnii,

acum, când zgomotul ierbii acoperă zgomotul cărnii,
cu trupul învelit în cianuri, tot mai viu
îmi sunt. până la piele de viu îmi sunt.
văd limpede, văd oricum: dimineața începe să umble sătulă, oloagă.
lumina ei atârnă de trup, îl arată –

și nu e îndeajuns.

ca o mie de vietăți scăpate, carnea se rostogolește din mine,
tot mai multă, mai grea, mai înăbușitoare.
sub tălpi, în mormane se așază.
o vezi – și nu e îndeajuns.

și tot mai mult, zgomotul ierbii acoperă zgomotul cărnii.
atârn de mine, cu marginile vârâte una în alta. doar câteva
cu mai rămas. și abia atunci simt cât granit
emană acest soare de aur și cât granit în mine.
tot plin mă simt. deși doar o adunătură de margini,
tot viu îmi sunt, până la piele de viu îmi sunt –

și nu e îndeajuns.

văd limpede, văd oricum: dimineața umblă sătulă, oloagă.
lumina ei atârnă de trup, îl răstoarnă.
și cât granit emană acest soare de aur
și cât granit peste tot.

și când zgomotul ierbii acoperă zgomotul cărnii
și pe de-a-ntregul îl acoperă, la rămășițele mele merg.
mă înfrupt, mă înfrupt, nu mă satur –

și nu e îndeajuns.

mori liniștit zile în șir și nimeni nu află.

mori liniștit zile în șir și nimeni nu află.

mergi și strada coboară, coboară tot mai mult.
e o pajiște acolo. cineva împarte binecuvântări
cu gura plină de nisip.
și cobori, mai jos de râsul tău, mai jos de ape

și pentru ca totul să fie foarte frumos
cineva aruncă în urma ta un câine. îl privești. nu te oprești
și ninsele crizanteme nicăieri nu le mai duci și cu cât înaintezi,
casele se răstoarnă mai mult, s-ar zice că aluneci,
apoi se face mai frig, câinele tot cade în urma ta
și câteva oarbe se apropie de tine zic o, iată, un cadavru,
apoi fug, dispar și tu mori liniștit zile în șir și nimeni nu află

și mergi mai liniștit, s-ar zice că nu-ți pasă, câteva case ard,
o fată trece prin fața ta arzând, nu-ți pasă
că te-a strigat, doar mergi pe strada care coboară,
duci o vreme o roabă de copii și nimeni nu află
și ei își deschid ochii, strigă o, iată, un cadavru, se ascund

într-un un pâlcc de mesteceni. fiecare copac leagăna pe altcineva.
cu toții ard. câinele arde și el, căzând în urma ta,
și întreaga lume arde,

doar tu continui să mergi și ninsele crizanteme nicăieri nu le mai duci.
și drumul se rupe, nu te oprești, totul arde în jur,
și tu mergi liniștit, tot cobori, cu un câine, și nimeni nu află.

oasele câinelui scot la plimbare blana câinelui.

oasele câinelui scot la plimbare blana câinelui.

ziua era însorită și veselă și foarte potrivită. din cer
atârnav doar câteva funii, ca un mănunchi de mâini veștede.
iar adierea amiezii le legăna ușor prin aerul cristalin.

oasele câinelui plimbă nestingherite blana câinelui.
în urma lor, zidurile blocurilor încep să tremure.
temeliile ies din pământ ca dopul unei șampanii și scot la plimbare
casele, blocurile. dar ce zarvă minunată.

rădăcinile dau în clocot, ies ca un lapte fiert din
asfalt, din iarbă, culcă arborii și îi scot la plimbare.

nimeni nu rămâne deoparte.
până și oasele morților, neavând încotro, scot la plimbare
oscioarele morților. nimeni nu rămâne deoparte. chiar și ochii
libelulei scot la plimbare capul și aripile libelulei.
și oasele oamenilor ies frumos din piele și scot la plimbare
trupul oamenilor. pe sub arcul de triumf, spre munții înzăpeziți.
numai de sus, tot mai multe funii ca un mănunchi de mâini
veștede atârână și se leagănă.

și toți ies la plimbare. doar uneori din cer câte o funie
îl mai înșfacă pe câte unul și-l face nevăzut.
dar cine, cine să bage de seamă una ca asta într-o așa minunată
zarvă.

și în fața tuturor, oasele câinelui plimbând blana câinelui.
și într-o așa veselă zi, orice era învelit, orice era ascuns
iese la iveală fără durere, pentru minunata plimbare.
și în spatele oaselor câinelui oasele oamenilor se îmbrățișează
cu oscioarele morților, cu temeliile, cu ochii libelulei.

doar de sus, tot mai des, funiile ca un mănunchi de mâini veștede
mai ridică pe câte unul și-l fac nevăzut. dar cine, cine
să bage de seamă una ca asta într-o așa minunată zarvă.

dar iată, după un timp, oasele câinelui umblă fără blana câinelui și
oasele
oamenilor fără trupul oamenilor și oasele morților fără oscioarele
morților,

iar ochii libelulei fără trupul libelulei.
nici temeliile nu mai duc nimic în urma lor, nici rădăcinile
nu mai plimbă copacii spre munții înzăpeziți. iar de sus funiile
atârânănd
sleite, soioase, ca un imens mănunchi de mâini veștede.
dar cine, cine să bage de seamă una ca asta
într-o liniște atât de limpede și atât de încăpătoare.

în seara încetelor legănări toți arborii sunt albi.
ți-e greu să alegi unul.
te plimbi la marginea lor cu o funie.
îl cauți bineînțeles pe cel mai alb.
și diminețile albastre vor fi
și carnea pe steaguri se arată, pe blocuri se arată, peste tot.
și tu te plimbi doar pe la marginea arborilor,
îl cauți bineînțeles pe cel mai alb.
și diminețile tot mai albastre vor fi
și carnea pe steaguri se arată, pe drumuri se arată, peste tot.
cineva te ridică
și vezi: printre arborii albi aerul e alb.

acolo se doarme puțin, acolo te legeni nu mult
și ninsele crizanteme nicăieri nu le mai duci. se desprind,
alunecă sub tine și diminețile tot mai albastre vor fi
și carnea pe drumuri se arată, pe ceruri se arată, peste tot.

și doar mai încolo, lângă câmpuri, lângă nimeni,
o carne albă încet legănată de arborii albi.